

THE SCHOOL TIMES

Děsivý podzim...

Ani tento rok Vás náš časopis neopustí

...

Již třetí rok se spolu setkáváme u čtení našeho, časopisu, THE SCHOOL TIMES, který se po nejistých začátcích stává čtvrtletníkem. Tím nahrazuje název, kterým jsme ho až dosud titulovali – *občasník*.

Znovu se tedy můžete těšit na čtyři vydání, která se budou vztahovat ke každému z ročních období, což znamená: podzim, zima, jaro a léto.

Doufáme, že se Vám budou letošní příspěvky líbit a zůstanete i nadále věrni našemu školnímu časopisu.

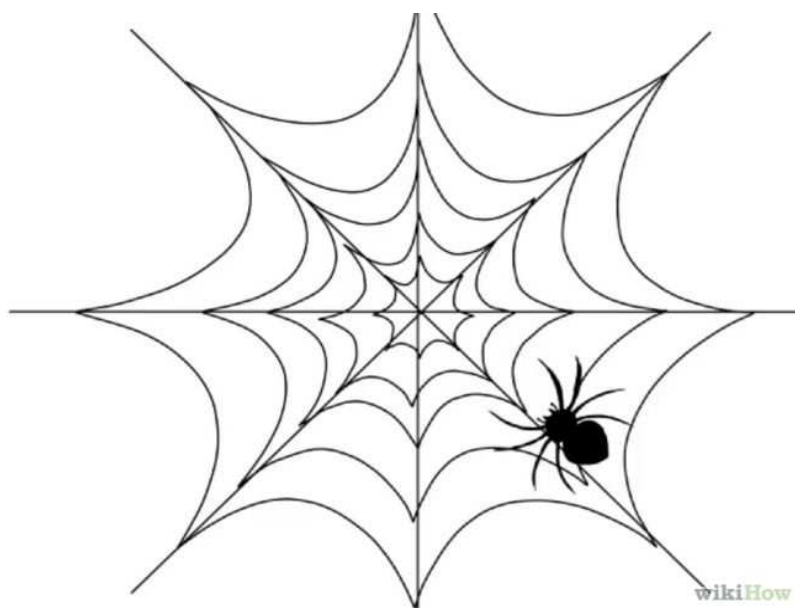

Co Vás čeká a nemine, aneb pár slov na úvod:

Po delší pauze se znovu setkáváme u dalšího vydání tohoto časopisu. Stejně jako minulý rok, je i tento podzimní díl laděn tak, aby co nejvíce odpovídal pošmourné náladě tohoto ročního období a přicházejícím svátkům, jako jsou Dušičky (Svátek všech zesnulých).

I v tomto vydání se můžete těšit na různé příspěvky. Dozvíte se, co všechno žáci naší školy prožili. Pozadu nezůstal ani jeden z našich věrných pisatelů z řad pedagogů, který znovu nezahálel a napsal zajímavou povídku. Na závěr se Vám zatají hrůzou dech nad děsivými příběhy, které sepsala 7. a 6. třída. Na úplném konci časopisu znovu objevíte vtipy, které provází náš časopis snad od jeho samotného začátku.

Doufáme, že se Vám i tentokrát budou naše příspěvky líbit a i nadále se bude těšit na další vydání časopisu THE SCHOOL TIMES, které by nás pro změnu mělo přenést do zimního období.

Londýn plnými doušky

V rámci výzvy č. 56 od MŠMT vyslala ZŠ Dolní Beřkovice 10 žáků ze 6. a 7. třídy na jazykově vzdělávací pobyt do Londýna. Žáci odjeli 19. 10. 2015 na 6 dní mimo svůj domov, aby získali nové zkušenosti s angličtinou a nasáli atmosféru anglické kultury pobýtem v rodinách a prohlídkou významných památek hlavního města Anglie.

Na pobytu jsme ocenili fakt, že se žáci dostávali do nových komunikačních situací, kde byli nuceni reagovat samostatně nebo spolupracovat ve skupinkách. Díky tomu si rychle osvojili nové fráze a slovíčka, které hned využili při nakupování, v rodinách či v jazykové škole.

Bylo pěkné sledovat, jak si žáci pomáhají a berou na sebe zodpovědnost za drobné úkoly (přijít včas na správné místo, uchovat si jízdenku na MHD, vysvětlit v rodině v kolik je čas setkání). Navzájem se motivovali a povzbuzovali v učení nových slovíček.

Jedním z intenzivních zážitků zájezdu byla pro žáky návštěva jazykové školy vedená rodilým mluvčím. Bylo vidět, jak si po několika hodinách intenzivní výuky rychle přisvojují nové poznatky. Bylo pro nás překvapení, když v jazykové hře uspořádané pro zúčastněné školy, se naši žáci umístili na krásném druhém místě a porazili většinu starších žáků z jiné školy.

Také návštěva centra Londýna přinesla další zážitky. Mezi ně patřila jízda typickým londýnským autobusem Double Decker, příměstským vlakem a metrem ve špičce. Během 4 dní žáci postupně poznávali hlavní památky Londýna – Big Ben, Houses of Parliament, Buckinghamský palác, Muzeum Madam Tussauds, Tower Bridge, Covent Garden, Natural History a Science Museum, Victoria and Albert Museum či například i čínskou čtvrť a nové

londýnské mrakodrapy či klasické anglické domy. Navštívili jsme i Tower of London, kde jsme se seznámili s anglickou historií, procesem korunovace, a také jsme spatřili slavné korunovační klenoty. Z lodní perspektivy jsme viděli historické centrum Londýna z Greenwiche až po slavné London Eye.

Ke konci pobytu si žáci zasloužili odměnu, která spočívala v návštěvě Legolandu v nedalekém Windsoru, kde v nádherném prostředí lesoparku se do syta vydováděli na nejrůznějších atrakcích z lega, počínaje horskou dráhou, autíčky, vodními atrakcemi až přes miniatury světových památek. Po jeho návštěvě jsme si prohlédli historické městečko Windsor a další sídlo britské královny Windsor Castle.

Bylo fajn poznat své žáky i jinak než ve školních lavicích a vědět, že se ani v Londýně se svou angličtinou neztratí. Tuto zkoušku tedy zvládli lépe než kdejaký test a to nám udělalo velikou radost, protože pro co jiného by měla být škola než pro praktický život.

Přespávání ve škole

Dne 27. října proběhla ve škole akce s názvem „Noc plná pokusů pro malé vědce“. Nejdříve jsme šli do laboratoře, kde si bylo možné vyzkoušet různé pokusy, například tančící rozinky, sliz, velké bubliny a další pokusy.

Každý měl za úkol přinést nějaké pohoštění, které jsme si dali k večeři. Pak jsme šli po tmě alejí, což bylo dost děsivé, protože nás někteří spolužáci strašili.

Když jsme se vrátili, mohli jsme se dívat na film nebo jít spát. Někteří spali na chodbě ve stanech a ostatní na žíněnkách ve třídě. Když jsme se ráno probudili, nasnídali jsme se a pak šli domů.

Všem se to moc líbilo a doufáme, že příští rok se podobná noc uskuteční znovu.

Takový obyčejný mysteriózní příběh

Zase se někam propadám! V poslední době se mi to stává často. Je to sen? Stále si tu otázku pokládám, ale rozřešení se mi nedostává. Jde o to, že jsem v kontaktu s andělem. Tím nemyslím krásnou dívku ani člověka filantropa, který by mě královsky obdaroval. Jde o skutečného cheruba, který mě opět kamsi unáší.

Už několik nocí si snažím namluvit, že je to dlouhodobý a neblahý vliv pedagogické činnosti na moje ego. Chlapče, víš, kolik pedagogů vidělo čerty a to neměli odučeno ani polovinu těch let, která by tě měla tížit jako mlýnský kámen. A ty-každý den anděl, který se ti nad ránem vytratí. Je mlčenlivý jako hrob a krásný jako Marilyn Monroe. Jack John Kennedy byl taky fešák. Tak nějak patřili k sobě. Oba sní svůj věčný sen na protekčnících hřbitovech ve Spojených státech amerických. Měl jsem je oba rád, komunisté se jim vysmívali. To jsem zrovna začal chodit za „krásnejma kočkama“ a stále jsem od nich něco loudil. Však to všichni znáte. Pak mě napadla ta zoufalá myšlenka, že když nepůjdu na tu vysněnou medicínu, vtrhnu na „pajďák a předělám z gruntu naše školství. Eli, eli, lama sabachtany, řekl Ježíš na kříži. Ano, skutečně bylo dokonáno. Co si asi zasloužím za těch více než čtyřicet let v pedagogickém procesu?

Překrásný anděl s hlavou zemřelé americké divy mě znovu kamsi vleče. Uvědomuji si, že má ruce i křídla. Ale tak to má kruci písek přece být. To jen ten kolega Bolka Polívky Pecha coby anděl ruce neměl a slivovici pouze čichal. Hrome, vždyť já jí vypil za život asi hektolitr a to mé šance u anděla rapidně snižuje. Ale co, nějak bude. Nejlepší obranou je útok. Umíráš, tak na nic nečekej. Už bude nebe, ptám se žoviálně anděla, který má skutečně překrásnou hlavu. Tak krásnou dívku jsem kdysi potkal a nebyl jsem na ni zrovna hodný. Vyhrála parta a fotbal. Byl jsem pitomec. Ale vždyť za všechno se přece v životě platí. Co se mnou, proboha, ten amorek zamýšlí? Že by konec pozemské pouti? Tak budu alespoň drzý. Už bude nebe, ptám se znovu anděla, který mě vede za ruku a mačká mi malíček k ostatním prstům. Náhle se celý orosím. Kde je vlastně nebe, vždyť pořád klesáme. Padáme pořád níž a níž do jakési závratné šachty. Už nebylo téměř světla. Byli jsme zajímavý rotující pár. Mozek mi třeští a

snažím se vyprodukovat něco moudrého. Vtom vykřešu jiskřičku naděje. Andělé přece do pekla nevodí a navíc jsou němí, a tak nemohou komunikovat.

Anděl měl jemnou ruku bez mozolů, ta ruka byla pevná a jistá. Takové jsou ruce hráčů pokeru a gynekologů. To druhé mám z doslechu. V tom se cherubín nečekaně ozval. Neboj, Stanley, všude je nebe. Byl tak blizoučko mého ucha. Copak je i dole, ulekl jsem se. Dole nebo nahoře, to máš fuk, to záleží na tom, jak se točí země. Jéje, on mi tyká, to budeme vbrzku kamarády. Osměluji se. Země je taky hvězda? V tom se všechno kolem rozzářilo a já viděl, jak bledý anděl celý zrudl. Země byla hvězdou, ale už není. Proč-vypadlo ze mě. Co udělali se Zemí, že není hvězdou? Sebrali jí lásku, prodali na ni lásku a hvězda bez lásky hvězdou není. Naježím se, nemáš amorku pravdu. Nečekaně vyštěkl. Dokaž to. Stejně se mnou letíš jenom na zkoušku. Tak na nás ještě Hádes nečeká, my neletíme za řeku Léthé? Komunikativní anděl chvíli civěl a pak povídá: Co mi sem motáš řecký posmrtný život. Navíc vám Heléni všem dluží. A to víc, než tušíte. Drž se nového zákona, jestli chceš jednou tam k nám. Ale je čas dokazovat, že ti ta láska nevymizela, hochu.

My andělé jsme trpěliví, máme totiž řůru času. Jen si vzpomeň, jak si život vyzval do bitev. A to bylo za komunistů. Brr. Jak my je v nebi nenáviděli. Když jsi lezl v Lounech na sochu Husa a vyzval komunisty k abdikaci. Byl listopad a třásl ses nejen zimou, byl to i strach a sám svatý Petr ti fandil. Pak jsi účtoval a sčítal náplasti na zraněné duši. Anděli, já si pozval i Karla Kryla a nedopočítali jsme se. Ale lásku, tu jsme nikdy neztratili. A pak jsem poprvé uviděl Václava Havla. Stisk anděla zesílil a opět byl těsně u mého ucha. Jdeš na to dobře. Prosím, pokračuj. Dokaž, že nemám pravdu. Kéž by byla Země opět hvězdou. Anděli, ty víš, co se stalo u Verdunu 24. prosince 1916. Vojáci, co se museli z rozkazu zabíjet, zastavili palbu. Zpívali koledy, vylezli ze zákopů a podali si ruce. A Vánoce to je, anděli, veliká láska. O Vánocích si uvědomujeme, že fantazie je silnější než vědomí, že mýty mají větší moc než krvavá historie, a že tenhle můj krásný sen je mocnější než skutečnost.

Myslím si, že naděje vždy zvítězí nad skutečností, pláč bude často stejně krásný jako smích, ale láska, ta bude vždy silnější než smrt. Anděl mě náhle pustil. Přesto se náš pád zastavil. Ty hodně toužíš, aby Země byla dále hvězdou. Byl naměkko, plakal. Otřel si slzy a opět se naše ruce potkaly. Stanley, to byl krásný zkušební let. Můžeš si přát, kde tu naši cestu zakončíme. Vezmi mě do údolí svatého Gotharda. Dědečkovi tam patřil kus lesa. Pod ten obrovský buk. Rostou tam báječné hříby a pije se tam z křišťálové studánky, proto tam chodí zamilovaní. Dostal jsem tam první pusu od děvčete a pak další od těch druhých. I s manželkou jsme tam zašli. Anděl se ani nepohoršil.

Usedli jsme do mechu a najednou to do sebe začalo zapadat. Vždyť všichni myslíme na budoucnost a v srdci nás pálí minulost. Chceme vést a sami hledáme vůdce. Chceme milovat a často neumíme dávat. Vybízíme k trpělivosti a sami hoříme neklidem. Nevěříme v církve a často voláme Boha. Neuznáváme dav, a když je nám nejhůř, tiskneme se k němu. Anděli, to je prapodivný labyrint. Je to možné? Můj průvodce cherub zmizel.

Na nebi se rozzářilo tisíce hvězd. Vtom se shůry snášel tichý a melodický hlas. Stanley, Země je zase hvězdou. Živote, kdysi jsem tě vyzval do bitev. Dnes skromně vyznávám. Tvoje je vítězství. Moje je pokora a víra a naděje a láska.

Strašidelné příběhy

Je tu podzim a s ním přichází pošmourné počasí, spadané listí, mlhy a plískanice. Nejlepší čas se usadit doma v teplíčku a otevřít si nějakou zajímavou knihu.

Ne všichni se však smíří jen tak s něčím. Trocha napětí nikomu neuškodí, a když je ještě takové počasí, to by byl hřích se alespoň trochu nevystrašit.

The School times Vám přináší příběhy z dílny našich žáků. Jejich úkolem bylo napsat jakýkoliv napínavý, nebo dokonce strašidelný příběh a dokázat tak, že se člověk může bát i bez zbytečných popisů krveprolití, které je dnes téměř v každém filmu a hororové knize.

Škoda jen, že ne všichni žáci měli tu odvahu se pod svá díla podepsat. Přesto doufáme, že jejich snahu oceníte.... Takže už dost zbytečných řečí, příjemně se posad'te a čt'te...

Hora mrtvých

Tento příběh se odehrál v roce 1961 v Rusku. Osm studentů z přírodopisné fakulty se o prázdniny vydalo na výlet na takzvanou horu Mrtvých. Když dorazili k hoře, zdálo se všechno v pořádku. Místní obyvatelé je však varovali, ať tam nechodí. Říkali, že každý kdo tam byl, se nikdy nevrátil zpět.

Studenti jejich varování nebrali vážně, dorazili k dřevorubci, který jim řekl to samé co obyvatelé, ale dřevorubec věděl ještě o trošku víc. Řekl jim, ať neusínají, jinak se jim stane něco hodně špatného. Studenti opět neposlechli a vydali se na horu. Ještě před tím než se utábořili, si studenti mysleli, že je někdo sleduje a viděli drápance na stromech od předešlých návštěvníků hory. Když se utábořili, řekli si, že půjdou spát, ale to ještě nevěděli, co je čeká.

Druhý den zavolali místní obyvatelé armádu, protože už věděli, že ti studenti jsou dávno mrtví. Když dorazili vojáci na místo tábořiště, našli tam stany rozříznuté zevnitř a spálená těla. Tak dopadl příběh studentů.

Výlet

Jednoho dne jeli tři nejlepší kamarádi, Lukáš, David a Petr, na čtyři dny na školní výlet. Rozdělovali je do chatek a samozřejmě byli spolu. První den se shodli na tom, že nebudou spát.

Ve 23:55, když všichni usnuli, vyšli ven. Nebáli se, byli v pohodě, až do té doby než Lukáš spatřil něco černého zmizet za jejich chatkou. Opatrně se podívali, ale nic tam nebylo. Viděli jen odlétat velkého černého ptáka. Hodně se jim ulevilo, pak něco šploucho ve vodě. Hrozně se lekli. Najednou se začala zvedat voda. Rychle se schovali do chatky. Rozsvítili si, zamkli se a zatáhli závěsy. David se podíval na mobil kolik je a hrozně se lekl, když zjistil, že je dvanáct. Petr trochu roztáhl závěs, aby se podíval na jezero. Z jezera začal vstávat nějaký člověk. Petrovi se strašně rozbušilo srdce, že nemohl skoro dýchat. Bytost se začala přibližovat k jejich chatce a Petr z ní nemohl spustit oči. Když byla pět metrů od jejich chatky, David se podíval na mobil a byla minuta po dvanácté. Bytost se roztavila. Byli tak vyděšení, že si šli lehnout.

Druhý den udělali malý kruh a začali vyvolávat duchy: „Kdo jsi zemřel v této chalupě, dejte nám znamení, že jste tu!“ vtom Davidovi začal zvonit mobil s neznámým číslem. Věděli, že to má něco společné s jezerem, protože nuly vypadaly jako bubliny. David zmáčkl červené tlačítko, ale mobil se mu nějak rozbil a hovor přijal. Slyšeli jenom vodu a pak někdo řekl: „Smrt!“ David to nevydržel a vši silou praštil mobilem o stůl. Začala z něho vytékat voda.

Třetí den se dozvěděli, že se tam utopila mladá dívka. V deset hodin večer šli na stezku odvahy kolem jezera. Lukáš šel jako poslední. Když šel podél jezera, nehořela tam žádná svíčka, ale pak jedna vzplanula a zapálila mu kalhoty. Spadl do jezera a utopil se. Každý, kdo teď jde na stezku odvahy, prý vidá jeho tvář.

Strašidelný zámek

Jednoho dne se Evžen a jeho kamarádi, Radek a Monika, rozhodli, že půjdou do strašidelného hradu. Když k němu došli, zaklepalí na dveře a ony se samy otevřely. Jim to ale nijak divné nepřipadalo. Vešli dovnitř a dveře se zavřely.

Uslyšeli nějaký podivný zvuk, který vycházel ze zaprášených dveří. Otevřeli je a vešli dovnitř. Byla tam hrozná tma a šly vidět jen zářící oči. Evžen si vzpomněl, že má v kapse zápalky. Škrtl jednou a ona se rozsvítila. Najednou jim nad hlavami létaly mraky netopýrů, a tak všichni velkou rychlostí vyběhli ven.

Byli tak vyděšení, že s rychlostí vystoupali schody. Když se vzpamatovali, uviděli krásný zlatý pokoj, ve kterém byla velká postel, a na ní někdo ležel. Monika se hrozně bála, ale zato Evžen došel po špičkách k posteli, na které ležel nějaký muž a ten tvrdě spal. Vedle té postele byly zlaté dveře, které Evžen otevřel a mávl na ostatní, aby za ním šli. A tak Radek s Monikou šli v tichosti za ním.

Vešli dovnitř. Byla tam velká nádrž. Když jí Radek odklopil, zjistil, že je tam spousta krve. Monika zaječela a ten muž se probudil. Byl celý v černém, vešel do místnosti a zeptal se jich, co tam dělají. Všichni najednou zaječeli slovo „upír“. Ten muž se hrozně nasmál a zeptal se jich, jak na to přišli. Evžen mu řekl, že upír být musí, protože má ve sklepech plno netopýrů, je celý v černém a má v nádrži krev. Ten pán jim povídá, že žádný upír není, ale že mu bylo líto ty netopýry vyhnat a to pyžamo proto, že mu ho jeho babička koupila.

„A co ta krev?“ zeptal se Radek. „To není krev, ale je to malinovka.“ řekl pán. A tak si ji všichni společně dali. Monika řekla, že musí jít domů, a tak šli.

Panenka

Byla jedna rodina a jejich desetiletá dcera měla narozeniny. Rodiče nevěděli, co jí koupit, a tak obcházeli různé obchody, až narazili na jeden obchod, takový obyčejný. Vešli dovnitř a tam uviděli panenku. Vypadala obyčejně, jenže byla něčím zvláštní až strašidelná, protože vypadala jako člověk, ale rodičům to nevadilo. Byla levná, a tak ji koupili.

Když jí holčička viděla, strašně se jí líbila. Byl večer a rodiče jí dali na stůl v obývacím. Všichni spali, bylo mezi 11. a 12. hodinou, když holčička uslyšela: „Jsem v obývacím, jsem na schodech, jsem na chodbě...“ Vtom se všichni vzbudili a šli na chodbu. Tam stála panenka, všichni byli vyděšení a druhý den panenku dali do sklepa.

Byl večer. Všichni spali, jenže holčička slyšela: „Jsem ve sklepě, jsem v obývacím, jsem na schodech, jsem na chodbě...“ Všichni vyběhli z pokojů, otcovi se to nelíbilo, a tak dal panenku do sklepa a sklep zabarikádoval. Zabednil všechna okna, dveře a šachtu, aby se nedostala ven.

Dva dny se nic nedělo a rodiče si mysleli, že je to v pořádku, a tak šli do divadla. Holčička byla sama doma. Spala, jenže pořád měla špatný pocit, vtom slyšela: „Jsem ve sklepě, jsem v obývacím, jsem na schodech, jsem na chodbě, jsem u dveří...“ Holčička byla vyděšená „... jsem v pokoji.“ Holčička se podívala, ale nikde nikdo „...jsem u postele, jsem na posteli, JSEM ZA TEBOU...“

Prokletá chata

Jednoho dne Klára napsala Míše, jestli by u ní nechtěla přespát. Míša souhlasila a vydala se na cestu. To ale ještě nevěděla, že pro ni má Klára překvapení. Když byla Míša skoro na místě, tak uviděla, jak ji Klára vyhlíží před domem a nemůže se dočkat, až jí řekne svůj plán. Když se pozdravily, tak šly do Klářina pokoje. Tam Klára řekla, co pro ně naplánovala. Šlo o přespání v opuštěné chatě v lese. Míša souhlasila, a tak šly.

Cesta vedla strašidelným lesem, který oběma naháněla strach. Když uviděly chatu, tak vešly dovnitř, sedly si a začaly si vyprávět strašidelné historky. Klára vyprávěla Míše o tom, jak tady před padesáti lety náhle zemřela paní, které tato chata patřila a od té doby tady straší její duch. Míša jí moc nevěřila.

Už bylo pozdě, a tak šly spát. Najednou uslyšely zvuk otevírajících se dveří. Šly se podívat, ale nikdo tam nebyl. Tak si řekly, že se jim to asi jenom zdálo a šly si zase lehnout. Za chvíli ale uslyšely zvuk vrzajících schodů, které zněly jako kroky, které se blížily k nim. To se už obě hodně bály, a tak se raději daly na útěk. Běžely celou cestu až ke Klářinu domu. Až uvnitř se cítily v bezpečí.

Fetáci

Do čtvrté třídy jsem jezdila na jeden úžasný tábor. Byl pro děti všech věkových kategorií. Pokaždé jsem se těšila, až nastoupím do autobusu, zamávám rodičům a pozdravím se se svými kamarády.

Až na konci autobusu na mě mávala Katka, ať si jdu sednout k ní, a tak jsem šla. Přivítali jsme se a Katka povídá: „Potkala jsem se s vedoucím tábora a říkal, že bude letos strašidelná bojovka, už se moc těším!“

Tábor plynul rychle a konečně nastal devátý den. V rozpisu jsme se dozvěděli, že bude bojovka. „Hurá!“ zakřičeli všichni.

Večer šel celý tábor do nedalekého lesa, který byl asi kilometr od jedné vesnice. Čekali jsme dlouho a jenom poslouchali křik našich kamarádů.

Konečně na nás přišla řada. Cesta byla značená malými svíčkami. Šla jsem s kamarádkou a strašidla na nás bafala ostošest. Dokonce jsem i na jedno šlápla. Došly jsme na rozcestí a obě jsme si všimly, že cesta dál už není značená. „Průšvih!“ Byly tam dvě možnosti. Buď půjdeme doprava, nebo doleva. Shodly jsme se na jednom. Půjdeme doleva.

Šly jsme dlouhou cestou a najednou mě kamarádka strhává dolů: „Ani, pomoc mi, propadám se!“ A tak jsem ji vytáhla. Zjistily jsme, že se propadávala do nacucaného mechu. Šly jsme dál.

Po chvíli jsme uviděly světýlko. Šly jsme k němu, protože jsme si myslely, že je tam stanoviště. Jeden hlas na nás volal, ať jdeme blíž. Přišly jsme tam a na lavičce seděli fetáci. Dva vyskočili z křoví a chytli nás za ramena a řekli: „Prachy, nebo smrt!“ S kamarádkou jsme byly blízko sebe. Pošeptala mi: „Kousni ho a zdrháme stejnou cestou, co jsme přišly.“

Kously jsme je a utíkaly jsme. Asi nás začali honit. Ale jak byli zfetovaní, museli asi vidět dvojité, protože jeden narazil do stromu a tekla mu z nosu krev. Ostatní se k němu sběhli a začali mu pomáhat.

Když jsme dorazily do tábora, řekly jsme všechno vedoucímu a ten bojovku ukončil. Druhý den jsme se dozvěděli, že nějací „blbci“ před námi zhasínali schválně svíčky.

Záhadná smrt

Dne 27. 4. 2006 se hrál zápas mezi Anglií a Francií. Toho dne skočila kariéra jednoho z nejlepších hráčů té doby. Garry Levin padl k zemi po ráně do srdce, neměl šanci přežít. „Garry leží na zemi, asi tam bude nějaké zranění.“ zněla slova komentátorů.

Rozhodčí přerušil hru, když otočil Garryho na záda, uviděl něco, co nikdy vidět nechtěl. Měl na trávníku mrtvé tělo. Když k němu přiběhli záchranáři, tak mu měřili tep a po té si ho odnesli. Když diváci uviděli, že odnáší hráče na nosítkách, strhla se obrovská spoušť, takový chaos nezažil asi ještě žádný fotbal dodnes.

Toho dne bylo ušlapáno dvanáct lidí, z toho dalších třicet šest bylo těžce zraněných. Když to uviděla anglická a francouzská kriminálka, rozhodli se, že budou spolupracovat. Po pitvě Garryho Levina se zjistilo, že byl zabit sniperkou. Stačil by jediný zásah mimo zranitelné orgány a Garry by dnes žil.

Analýza toho náboje potvrdila, že za zbraň patří jednomu farmáři z Walesu. Povolali ho tedy k výslechu. Tvrdil, že ji před dvěma měsíci prodal jednomu lichváři z Liverpoolu. „Už to do sebe zapadá.“ řekl komisař O'Shea.

Povolali trenéra, hráče i manažera klubu k vypovídání. Všichni prošli až na jediného hráče. „Ten se mi nějak nezdá.“ řekl komisař, ale přesto ho pustil domů. Ten den byl unesen trenér Anglie, Steven Frank, který byl nakonec pohozen mrtvý před policejní stanicí. O'Sheovi bylo jasné, kdo to je. Povolal tedy hráče, který byl vyslechnut a po té se i přiznal, že ten vrah byl on.

Vyvolávací deska

Jednou jsem byl s kamarády, Petrem a Rudou, u mě doma. Našli jsme ve sklepě nějakou desku. Na internetu psali, že je to vyvolávací deska. Petr si myslel, že je to hloupost, tak Rudolf řekl: „Zkusíme si zahrát. Podle toho, co jsem si přečetl, bychom měli mít něco jako dřevo s dírou uprostřed.“ Šel jsem znovu do sklepa a našel to tam. Teď už můžeme začít hrát.

Sedli jsme si do kroužku a doprostřed jsme dali desku. Museli jsme vzít to dřevo s dírou a každý na ni dal dva prsty. Za každého z nás jsme museli udělat jeden kruh a říct zaříkávadlo. Poté jsme se ptali na otázky jako: jak dlouho budeme žít a jestli nás chce nějaká holka. Já si myslel, že s tím hýbe Ruda, a proto jsme další den hráli bez něj. Začali jsme hrát, a vtom nám zavolala Rudyho máma, že je Ruda mrtvý. Vzali jsme desku a běželi k němu domů.

Začali jsme znovu hrát u Rudyho doma a chtěli jsme se s ním spojit. Začali jsme se ptát: „Zabil ses sám?“ Dřevo se pohnulo na políčko NE. To dřívko se pak začalo rychle hýbat na písmenka a vzniklo z toho: „Běž do sklepa s tou deskou, najdi tam panenku a spal to, bez té panenky to nepůjde.“

Co nejrychleji jsme šli, v tom Petra chytlo něco za ruku a zatáhlo na silnici, kde do něj narazilo auto. Já utíkal domů do sklepa. Když jsem tam doběhl, tak jsem to spálil a od té doby se nic nestalo. Ruda a Petr mi moc chybí. Alespoň pro mě to dopadlo dobře...

Vtipy ...

... zvířata v hlavní roli

- Slon se koupe v řece, náramně si chrochtá a bahní, řáchá a cáká. Vtom na břeh přiběhne mravenec a volá: "Okamžitě vylez z té vody ven!"
"Dej mi pokoj," žádá slon a dál se blaženě potápí a sprchuje. "Okamžitě vylez!" trvá na svém mravenček. "Trhni si nohou!" doporučuje Bimbo a čvachtá se dál. "Já tě varuju," vyhrožuje tvrdohlavý mravenec, "okamžitě z té vody vylez!!" Slona to dohadování přestalo bavit, a tak se tedy dere na břeh. Sotva však vyleze, povídá už klidně mravenec: "Tak dobrý, už můžeš zase do vody." "Co blázníš, prosím tě?"
"Odpusť, kamaráde." smiřuje se mravenec, "já se chtěl jen podívat, jestli na sobě nemáš moje plavky."
- Víte, proč kohout kokrhá tak brzy ráno?
Protože když vstanou slepice, tak už nemá šanci.
- Přejde zajíček do cukrárny a ptá se: "Máte tady mrkvovou zmrzlinu?"
"Ne, nemáme."
Zajíček přijde druhý den do stejné cukrárny a má tu samou otázku. Paní prodavačka řekne: "Ne, nemáme!"
Přejde další den zajíček do cukrárny a ptá se na tu samou otázku. Zase slyší stejnou odpověď: "Ne, nemáme!"
Paní prodavačce bylo zajíčka líto, a tak mu mrkvovou zmrzlinu objednala.
Přejde další den zajíček do cukrárny a opět má tu samou otázku.
Paní prodavačka mu radostně odpoví: "Ano, máme."
"Ta je ale hnusná, co?"

